

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 256/05-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. Č., bytom B., zastúpeného advokátom Mgr. R. T., PhD., B., vo veci namietaného porušenia jeho práv upravených v čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) až d) a v čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho základných práv upravených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 130/2004 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2004 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 110/05a jeho uznesením zo 17. mája 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2005 doručená sťažnosť Ing. L. Č., bytom B., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. R. T., PhD., B., vo veci namietaného porušenia jeho práv upravených v čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) až d) a v čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a jeho základných práv upravených v čl. 17

ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 130/2004 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2004 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 110/05 a jeho uznesením zo 17. mája 2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti pri namietaní porušenia označených práv argumentuje tým, že aj keď okrem jeho tvrdenia neexistoval žiadny priamy alebo nepriamy dôkaz o vozidle idúcom za ním v tesnej blízkosti, a nemožno z toho vyvodiť, že jeho tvrdenie o tejto skutočnosti je nepravdivé, že keď navyše zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplynula nepravdivosť jeho tvrdenia a obžaloba dôkaz o opaku tohto tvrdenia tiež nepredložila.

Na podporu svojho názoru poukazuje na znalecký posudok. Namieta absenciu vykonania dôkazov, čo je podľa neho v extrémnom rozpore so zásadou prezumpcie nevinny. Podľa sťažovateľa jeho dôkazné návrhy boli dôležité pre rozhodnutie a ich nevykonaním bol porušený čl. 6 Dohovoru. Vo svojej sťažnosti uvádza, že tak v rozsudku okresného súdu, ako aj v uznesení krajského súdu absentujú akékoľvek úvahy o tom, ako sa súdy vysporiadali s dôkazmi v rámci ich hodnotenia, na ktoré poukázal aj v odvolaní, rovnako z nich nie je zrejmé, ako sa konajúce súdy vyrovnali s ďalšími dôkazmi svedčiacimi v prospech sťažovateľa. Uzneseniu krajského súdu sťažovateľ vytýka, že neobsahuje žiadne dôvody, prečo krajský súd považoval jeho návrhy na doplnenie dokazovania prednesené na verejnom zasadnutí za nadbytočné. Z toho dôvodu je rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu podľa neho nepreskúmateľný. Uvádza tiež, že nemohol účinne uplatňovať existujúce opravné prostriedky, keď v súlade s § 249 ods. 2 Trestného poriadku mohol v rámci odvolacieho konania uvádzať nové skutočnosti a navrhovať dôkazy o nich na svoju obhajobu vzhľadom na absenciu doručenia rozhodnutia.

K napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ konkrétne uvádza, že sa krajský súd nevysporiadal so skutočnosťou, aký vplyv malo na povahu zranenia

poškodeného to, že v čase nehody nebol pripútaný bezpečnostným pásom, hoci na verejnom zasadnutí navrhoval doplniť dokazovanie v tomto smere.

Z uvedených dôvodov navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Okresný súd v Žiline postupom a rozsudkom zo dňa 7. 3. 2004, sp. zn. 1 T 130/2004 a Krajský súd v Žiline postupom a uznesením zo dňa 17. 5. 2005, sp. zn. 1 To 110/05 porušili práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2, čl. 6 ods. 3 písm. b), čl. 6 ods. 3 písm. c), čl. 6 ods. 3 písm. d), čl. 7 ods. 1 Dohovoru a čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 49, čl. 50 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR.

2. Rozsudok Okresného súdu v Žiline zo dňa 7. 3. 2004, sp. zn. 1 T 130/2004 a uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. 5. 2005, sp. zn. 1 To 110/05 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Žiline na nové prejednanie a rozhodnutie.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie peňažnú sumu vo výške 50.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Okresný súd v Žiline, a peňažnú sumu vo výške 50.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Žiline, to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania k rukám advokáta Mgr. R. T., PhD., so sídlom B., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo

sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd preto skúmal, či postupom a rozsudkom okresného súdu a krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených základných práv.

1. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa postupom a rozsudkom okresného súdu ústavný súd uvádza, že podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V danom prípade je takýmto súdom v systéme všeobecného súdnictva krajský súd. Rešpektujúc subsidiárnu právomoc ústavného súdu odmietol ústavný súd túto časť sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci.

2. V súvislosti s namietaným porušením základných práv sťažovateľa postupom a rozhodnutím krajského súdu sťažovateľ namieta najmä to, že krajský súd sa vo svojom uznesení vôbec nevysporiadal s dôkazovým návrhom sťažovateľa vykonať vyšetrovací

pokus na vyvrátenie tvrdenia jedného zo svedkov a na preukázanie pravdivosti jeho tvrdenia o vozidle idúcom za ním a že nebolo doplnené dokazovanie vo veci nepripútania poškodeného v čase nehody bezpečnostným pásom. Ďalej namieta aj absenciu úvah o tom, ako sa vysporiadal krajský súd s dôkazmi v rámci ich hodnotenia, na ktoré sťažovateľ poukázal, a absenciu zdôvodnenia, prečo krajský súd považoval návrhy sťažovateľa na doplnenie dokazovania prednesené na verejnom zasadnutí za nadbytočné. Považuje preto rozsudok v spojení s uznesením za nepreskúmateľný.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti skúmal, či skutočnosti uvádzané sťažovateľom sú relevantné a spôsobilé porušiť sťažovateľom označené základné práva.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 To 110/05 zo 17. mája 2005 vyplynulo, že krajský súd dokazovanie vykonané pred okresným súdom zhodnotil takto:

„Krajský súd na podklade podaného odvolania preskúmal v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadnúc pritom i na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a zistil, že odvolanie obžalovaného Ing. L. Č. nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o dôkaznú situáciu preukazujúcu vinu obžalovaného, tu odkazuje krajský súd na konanie pred okresným súdom, kde okresný súd postupom podľa § 2 ods. 5 Tr. por. objasnil všetky dôležité skutočnosti a náležite zistil skutkový stav veci, pričom v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por. správne vyhodnotil dôkazy jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti.

V súlade s výsledkami vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní správne zistil skutkový stav tak, ako ho uviedol v napadnutom rozsudku. V odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a s akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti rozsudku súdu prvého stupňa. Taktiež, pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.(...)

Aj podľa názoru krajského súdu vykonané dôkazy dostatočne a bez pochyb odôvodňujú záver o vine obžalovaného v zmysle výroku prvostupňového súdu. Krajský súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že nebolo preukázané, že by obžalovanému hrozilo nejaké nebezpečenstvo zo strany za ním idúceho motorového vozidla. Spôsob jazdy za ním idúceho motorového vozidla, tak ako ho opísal obžalovaný (v tesnej blízkosti), nepovažuje ani krajský súd za objektívne preukázaný a z tohto dôvodu potom považuje aj obranu obžalovaného v tomto smere za účelovú.

Manéver obžalovaného, keď tento vošiel s vozidlom do protismerného jazdného pruhu, v ktorom následne došlo k zrážke s oproti idúcim vozidlom, považuje aj krajský súd za nesprávny, nezodpovedajúci momentálnej situácii v cestnej premávke.

Preto aj krajský súd konštatuje, že obžalovaný svojím konaním porušil najmä ustanovenia § 16 ods. 1 a § 18 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, z ktorých vyplýva, že vodič je povinný za vozidlom idúcim pred ním dodržiavať takú vzdialenosť, aby mohol včas znížiť rýchlosť jazdy, prípadne zastaviť vozidlo, ak vodič vozidla jazdiaceho pred ním zníži rýchlosť alebo zastaví, resp. vodič odbočujúci vľavo je povinný dať prednosť v jazde protiidúcim motorovým vozidlám.

Spôsob jazdy obžalovaného bol v rozpore s uvedenými ustanoveniami zákona č. 315/1996 Z. z. a v konečnom dôsledku mal za následok dopravnú kolíziu.

Vzhľadom na rozsah zavinenia obžalovaného, ako aj s poukazom na závery znalca MUDr. H., považuje aj krajský súd záver prvostupňového súdu o zodpovednosti obžalovaného za spôsobený následok za správny, a to aj v prípade alternatívy, že poškodený Ing. Š. nebol pripútaný bezpečnostným pásom.

Krajský súd sa na základe uvedeného preto nestotožňuje s názorom obžalovaného, že konal v krajnej núdzi, pretože takýto záver nemá oporu v zabezpečených dôkazoch.“.

Ústavný súd považuje zdôvodnenie krajského súdu uvedené v napadnutom uznesení za dostatočné na to, aby potvrdenie rozsudku okresného súdu nemalo znaky svojvoľnosti a arbitrálnosti. Podľa názoru ústavného súdu uviedol krajský súd vo svojom odôvodnení logickú reťaz nenarušených a nepochybniteľných dôkazov s podčiarknutím skutočnosti, že obvinený má právo podľa § 2 ods. 5 Trestného poriadku navrhovať dôkazy, avšak v súlade s týmto ustanovením, ako aj v súlade s § 2 ods. 6 Trestného poriadku nemá nárok na

vykonanie všetkých dôkazov. V súlade s doterajšou judikatúrou (II. ÚS 78/05) ústavný súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodu prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených ústavnoprocených pravidiel, ktoré by signalizovalo možnosť vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd v nadväznosti na tento svoj záver, že keďže nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu ostatných sťažovateľom označených základných práv, odmietol aj zvyšnú časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na uvedené bolo už potom bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2005